



ΕΤΟΣ 58ον

21 Μαρτίου 2010

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 12 (2964)

ΦΙΛΟΔΟΞΙΑ ΚΑΙ ΤΑΠΕΙΝΟΦΡΟΣΥΝΗ

Ὁ Χριστός μιλάει προφητικά γιά τό πάθος Του. Προετοιμάζει τούς μαθητές του γιά τίς σκληρές ὥρες τῶν δραματικῶν γεγονότων πού θά ἀκολουθήσουν. Προλέγει τό ποτήριο τοῦ μαρτυρικοῦ θανάτου πού θά πιοῦν καί τό βάπτισμα τῆς θυσίας τοῦ αἵματος πού θά ὑποστοῦν. Ὅμως οἱ μαθητές ἀδιαφορώντας γιά τήν καταλληλότητα τῆς στιγμῆς ζητοῦν πρωτεῖα καί τιμές. Ἡ ἀπάντηση τοῦ Χριστοῦ εἶναι σαφής καί κατηγορηματική, «οὐκ οἶδατε τί αἰτεῖσθε», δέν ξέρετε τί ζητάτε. Κάτι ἀνάλογο συμβαίνει καί στήν προσωπική μας ζωή, ὅταν τά αἰτήματά μας εἶναι μικροπρεπή. Ὅταν λαχταρᾶμε, διακρίσεις, χρῆμα, προβολή καί ἐπιβολή στους ἄλλους. Καί τό τραγικό εἶναι ὅτι τά ζητᾶμε ἀπό τόν Χριστό, πού τά περιφρόνησε καί ἀποκάλυψε τή μηδαμινότητά τους.

Τό πάθος τῆς φιλοδοξίας

Τό φυσικό αἶτημα γιά ἄνοδο καί πρωτιά ἔχει τίς ρίζες του στήν ἀρχή τῆς δημιουργίας, τότε πού ὁ Θεός ἔδωσε τήν ἐντολή στους ἀνθρώπους «ἀρχέτωσαν ἐπί πάσης τῆς γῆς». Ἡ ἔμφυτη τάση τοῦ ἀνθρώπου νά ἀνεβαίνει ψηλά καί νά προοδεύει στήν ἐπιστήμη, τήν τεχνολογία καί σέ ὅλα τά ἐπίπεδα τῆς ζωῆς βελτιώνει τήν ποιότητά της καί προάγει τόν πολιτισμό. Ἡ ἔμφυτη, ὅμως, αὐτή τάση διαστρέφεται ἀπό τόν ἐγωισμό σέ πάθος καί ἁμαρτία. Εἶναι ἡ συνέπεια τῆς πτώσης τῶν πρωτοπλάστων, τότε πού τά πράγματα ἀντιστράφηκαν. Ὁ ἐγωισμός παραβίασε τά ὅρια τῆς φύσης καί τῆς ζωῆς. Ἄν ὁ ἄνθρωπος δέν εἶναι προσανατολισμένος στόν Θεό, γίνεται ἀναπόφευκτα ἐγωκεντρικός καί φιλόδοξος, πράγμα πού σημαίνει ὅτι ὅλοι οἱ ἄλλοι γίνονται μέσα γιά τή δική του ἱκανοποίηση.

Ὁ πάθος τῆς φιλοδοξίας γίνεται πάθος πού ἀναζητᾶ νά παραμερίσει, νά ὑποτάξει, νά καταδυναστεύει καί νά καταπιέσει τούς ἄλλους. Γι' αὐτό ὁ φιλόδοξος εἶναι ἀδίστακτος καί σκληρός. Κατεβάζει τούς ἄλλους προκειμένου νά ἀνεβῆ αὐτός. Ἐπιδιώκει ἀξιώματα ὄχι γιά νά ὑπηρετεῖ τούς ἄλλους, ἀλλιά γιά



ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Μάρκ. ι' 32-45)

Γνωρίζετε τί αιτείσθε;

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, παραλαμβάνει ὁ Ἰησοῦς τοὺς δώδεκα Μαθητὰς αὐτοῦ, καὶ ἤρξατο αὐτοῖς λέγειν τὰ μέλλοντα αὐτῷ συμβαίνειν· Ὅτι ἰδοὺ, ἀναβαίνομεν εἰς Ἱερουσόλυμα, καὶ ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου παραδοθήσεται τοῖς ἀρχιερεῦσι καὶ τοῖς γραμματεῦσι, καὶ κατακρινοῦσιν αὐτὸν θανάτῳ, καὶ παραδώσουσιν αὐτὸν τοῖς ἔθνεσιν, καὶ ἐμπαίζουσιν αὐτῷ, καὶ μαστιγώσουσιν αὐτόν, καὶ ἐμπτύσουσιν αὐτῷ, καὶ ἀποκτενοῦσιν αὐτόν, καὶ τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ ἀναστήσεται. Καὶ προσπορεύονται αὐτῷ Ἰακώβος καὶ Ἰωάννης, οἱ υἱοὶ Ζεβεδαίου, λέγοντες· Διδάσκαλε, θέλομεν ἵνα ὁ ἐὰν αἰτήσωμεν, ποιήσῃς ἡμῖν. Ὁ δὲ εἶπεν αὐτοῖς· Τί θέλετε ποιῆσαί με ὑμῖν; Οἱ δὲ εἶπον αὐτῷ· Δός ἡμῖν, ἵνα εἷς ἐκ δεξιῶν σου, καὶ εἷς ἐξ ἐνωμίμων σου, καθίσωμεν ἐν τῇ δόξῃ σου. Ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτοῖς· Οὐκ οἶδατε τί αιτείσθε. Δύνασθε πιεῖν τὸ ποτήριον ὃ ἐγὼ πίνω, καὶ τὸ βάπτισμα, ὃ ἐγὼ βαπτίζομαι, βαπτισθῆναι; Οἱ δὲ εἶπον αὐτῷ· Δυνάμεθα. Ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτοῖς· Τὸ μὲν ποτήριον, ὃ ἐγὼ πίνω, πίστετε· καὶ τὸ βάπτισμα, ὃ ἐγὼ βαπτίζομαι, βαπτισθήσεσθε· τὸ δὲ καθίσα ἐκ δεξιῶν μου καὶ ἐξ ἐνωμίμων οὐκ ἔστιν ἐμὸν δοῦναι, ἀλλ' οἷς ἠτοίμασται. Καὶ ἀκούσαντες οἱ δέκα ἤρξαντο ἀγανακτεῖν περὶ Ἰακώβου καὶ Ἰωάννου. Ὁ δὲ Ἰησοῦς προσκαλεσάμενος αὐτοὺς λέγει αὐτοῖς· Οἴδατε ὅτι οἱ δοκοῦντες ἄρχειν τῶν ἐθνῶν κατακυριεύουσιν αὐτῶν καὶ οἱ μεγάλοι αὐτῶν κατεξουσιάζουσιν αὐτῶν· οὐχ οὕτω δὲ ἔσται ἐν ὑμῖν, ἀλλ' ὅς ἐὰν θέλῃ γενέσθαι μέγας ἐν ὑμῖν, ἔσται ὑμῶν διάκονος, καὶ ὃς ἐὰν θέλῃ ὑμῶν γενέσθαι πρῶτος, ἔσται πάντων δοῦλος· καὶ γὰρ ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου οὐκ ἤλθε διακονηθῆναι, ἀλλὰ διακονῆσαι, καὶ δοῦναι τὴν ψυχὴν αὐτοῦ λύτρον ἀντὶ πολλῶν.

νά τὸν ὑπηρετοῦν. Ἐτσι δηλητηριάζει τίς διαπροσωπικές του σχέσεις καί τίς ὁδηγεῖ σέ ἀδιέξοδο. Γίνεται μιστὸς καί ἀτιμώτερος πάντων. Μέσα στή φιλαρχία του πνίγεται ἀπὸ τὴν ἰδιοτέλεια, τὴν κολλακεία, τὴν ὑποκρισία καί καταλήγει στό πικρὸ κενὸ τῆς ματαιοφροσύνης. Ἐστω καί ἂν ἀναρριχηθεῖ σέ ὑψηλὰ ἀξιώματα, ἔστω καί ἂν πετύχει τίς ματαιόδοξες ἐπιδιώξεις του, παραμένει ἀκόρταγος, παραδομένος στό τυραννικὸ καί ἀνικανοποίητο πάθος του.

Τὸ μεγαλεῖο τῆς ταπεινοφροσύνης

Ὁ Χριστὸς μᾶς προτρέπει νά ἀντιμετωπίσουμε τὴν ψυχικὴ ἀρρώστια τῆς φιλοδοξίας μέ τὴ θεραπευτικὴ ἀγωγή τῆς ταπεινοφροσύνης. Στὴν πληγὴ τῆς φιλαρχίας μᾶς ὑποδεικνύει τὸ φάρμακο τῆς διακονίας καί τῆς θυσίας. Μέ τὸν λόγον καί τὸ παράδειγμά Του φανερώνει τὸν ἀσφαλῆ δρόμον τῆς κατάκτησης τοῦ μεγαλείου. Ὁ Χριστὸς εἶναι ταπεινός, «μάθετε ἀπ' ἐμοῦ ὅτι πρῶτός εἰμι καί ταπεινός τῇ καρδίᾳ» (Μθ. 11,29) καί αὐτὸ εἶναι τὸ μεγαλεῖο καί ἡ δόξα Του. Μιά δόξα πού προέρχεται καί ἐκφράζεται μέ τὴν ταπείνωση ἀνατρέπει τὴ συνηθισμένη ἀνθρώπινη λογικὴ. Ἀκοῦμε τὸν Χριστὸ νά μιλάει γιὰ δόξα τῆ νύχτα τοῦ ἐξευτε-

Μετάφραση τῆς Εὐαγγελικῆς περικοπῆς

Ἐκείνον τόν καιρόν, ἐπῆρε ὁ Ἰησοῦς κατά μέρος τοὺς δώδεκα μαθητές του καί ἄρχισε νά τοὺς λέγῃ τὰ μέλλοντα νά τοῦ συμβοῦν, ὅτι, “Ἴδού, ἀναβαίνομεν εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα καί ὁ Υἱός τοῦ ἀνθρώπου θά παραδοθῇ εἰς τοὺς ἀρχιερεῖς καί τοὺς γραμματεῖς καί θά τόν καταδικάσουν εἰς θάνατον καί θά τόν παραδώσουν εἰς τοὺς ἔθνικούς. Θά τόν ἐμπαίξουν καί θά τόν μαστιγώσουν, θά τόν φύσουν καί θά τόν θανατώσουν καί τήν τρίτην ἡμέραν θά ἀναστῆθῇ”. Καί τόν πλησιάζουν ὁ Ἰάκωβος καί ὁ Ἰωάννης, οἱ υἱοί τοῦ Ζεβεδαίου καί τοῦ λέγουν, “Διδάσκαλε, θέλομεν ἐκεῖνο, πού θά σοῦ ζητήσωμεν, νά μᾶς τό κάνῃς”. Αὐτός δέ τοὺς εἶπε, “Τί θέλετε νά σᾶς κάνω;”. Ἐκεῖνοι τοῦ εἶπαν, “Δός μας νά καθήσωμεν ὁ ἓνας εἰς τὰ δεξιά σου καί ὁ ἄλλος εἰς τὰ ἀριστερά σου ὅταν ἔλθῃ ἡ ἡμέρα τῆς δόξης σου”. Ὁ Ἰησοῦς τοὺς εἶπε, “Δέν ξέρετε τί ζητᾶτε. Μπορεῖτε νά πιῆτε τό ποτήρι, πού ἐγώ πίνω καί νά βαπτισθῆτε τό βάπτισμα πού ἐγώ βαπτίζομαι;”. Ἐκεῖνοι εἶπαν, “Μποροῦμε”. Ὁ Ἰησοῦς τοὺς εἶπε, “Τό ποτήρι πού ἐγώ θά πιῶ, θά τό πιῆτε καί θά βαπτισθῆτε τό βάπτισμα, τό ὁποῖον ἐγώ βαπτίζομαι. Τό νά σᾶς βάλω ὅμως νά καθήσετε εἰς τὰ δεξιά μου ἢ εἰς τὰ ἀριστερά, δέν εἶναι δικαίωμά μου νά τό δώσω ἀλλ’ εἶναι δι’ ἐκείνους, διὰ τοὺς ὁποίους ἔχει ἐτοιμασθῆ”. Καί ὅταν οἱ δέκα τό ἄκουσαν, ἄρχισαν νά ἀγανακτοῦν ἐναντίον τοῦ Ἰακώβου καί τοῦ Ἰωάννου. Ὁ δέ Ἰησοῦς τοὺς ἐκάλεσε καί τοὺς λέγει, “Ἔρετε ὅτι ἐκεῖνοι πού θεωροῦνται ἄρχοντες τῶν ἔθνῶν, τά καταδυναστεύουν, καί οἱ μεγάλοι ἄνδρες τους τά καταπιέζουν. Μεταξύ σας ὅμως δέν θά συμβαίη τὸ ἴδιο. Ἀλλ’ ἐκεῖνος πού θέλει νά γίνῃ μέγας μεταξύ σας, θά εἶναι ὑπὲρ τῆς σας, καί ἐκεῖνος πού θέλει νά εἶναι μεταξύ σας πρῶτος, θά εἶναι δούλος ὄλων. Διότι καί ὁ Υἱός τοῦ ἀνθρώπου δέν ἦλθε νά ὑπηρετηθῇ ἀλλά νά ὑπηρετήσῃ καί νά δώσῃ τήν ζωὴν του λύτρον διὰ πολλούς”.

(Ἐκ τῆς μεταφράσεως τῆς Καινῆς Διαθήκης τῶν ἀειμνήστων καθηγ. Β. Βέηλα, Ἀρχιμ. Εὐδ. Ἀντωνιάδου, Ἀμ. Ἀθιβιζάτου, Γερ. Κονιδάρη, Ἐκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ).

λισμοῦ καί τῆς ἀτίμωσης στὸν κῆπο τῆς Γεθσημανῆ «νῦν ἐδοξάσθη ὁ Υἱός τοῦ ἀνθρώπου, καί ὁ Θεὸς ἐδοξάσθη ἐν αὐτῶ» (Ἰω. 13,31). Ἡ ταπείνωση γίνεται ἡ πηγὴ τῆς τελειότητος, ὁ μαγνήτης πού ἐλκύει τὴ χάριν τοῦ Θεοῦ· «Θεὸς ὑπερφάνοις ἀντιτάσσεται, ταπεινοῖς δέ δίδωσι χάριν» (Α΄ Πέτρ. 5,5).

Γιὰ τὰ μέτρα τοῦ κόσμου ἡ δύναμη μετριέται μέ τὴν ἐξουσία καί τὴν ἐπιβολὴν στοὺς ἄλλους. Γιὰ τὰ σταθμὰ τοῦ Θεοῦ ἡ ἀξία ζυγίζεται μέ τὴ διακονία καί τὴ θυσία γιὰ τοὺς ἄλλους. Ἕλληστε ὁ ἴδιος ὁ Χριστὸς τονίζει ὅτι «οὐκ ἦλθε διακονηθῆναι, ἀλλὰ διακονῆσαι, καί δοῦναι τὴν ψυχὴν αὐτοῦ λύτρον ἀντὶ πολλῶν» (Μκ. 10,45). Ὁ σταυρικός Του θάνατος ὑπῆρξε τὸ ἀποκορύφωμα καί ἡ ἀπόδειξη τῆς διακονίας Του. Ὅταν διακονοῦμε τοὺς ἄλλους, ἐπιβεβαιώνουμε ὅτι ἀκολουθοῦμε τὸν Χριστὸ καί θεραπεύουμε ὅ,τι πονάει τὸν ἄνθρωπο. Κάθε φορὰ πού ὑπηρετοῦμε τοὺς ἄλλους μᾶς διαπερνᾷ ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ καί γινόμαστε ὁ πραγματικὸς ἑαυτὸς μας. ➔

21 Μαρτίου 2010: ΚΥΡΙΑΚΗ Ε΄ ΤΩΝ ΝΗΣΤΕΙΩΝ (ΜΑΡΙΑΣ ΤΗΣ ΑΙΓΥΠΤΙΑΣ)
'Οσίου 'Ιακώβου του όμολογητοῦ, Θωμᾶ πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως († 610).
'Ηχος: Πλ. δ΄ – Έωθινόν: Η΄ – Απόστολος: Έβρ. θ΄ 11-14 – Εὐαγγέλιον: Μάρκ. ι΄ 32-45.

Η ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 28 Μαρτίου, (τῶν Βαΐων)
'Απόστολος: Φιλιπ. δ΄ 4-9 – Εὐαγγέλιον: 'Ιω. ιβ΄ 1-18.

➔ 'Αγαπητοί αδελφοί, τό μεγαλειό τῆς ταπεινοφροσύνης καί τῆς μέχρι θυσίας διακονίας πρὸς τόν ἄλλον δέν ἦταν ποτέ καί δέν εἶναι καί σήμερα ἀποδεκτό ἀπό τόν κόσμο καί τόν πολιτισμό του. Μία ἀκόμη ἀνατροπή καί ἀντίφαση μέσα στίς τόσες πολλῆς στόν ἀγώνα τῆς σωτηρίας. Φαίνεται ιδεώδης καί ἀκατόρθωτη. Ὅμως ἄς μὴν ξεχνᾶμε «τά ἀδύνατα παρ' ἀνθρώποις δυνατά παρά τῷ Θεῷ ἐστί» (Λκ. 18,27). Γι' αὐτό ἄς ἐμπιστευόμαστε τόν Θεό καί ἄς προσπαθοῦμε. Ὅσπου κάνουμε ἐμεῖς τήν προσπάθεια γιά νά βᾶλει ὁ Θεός τό ἀποτέλεσμα. Ἀμήν.

'Αρχιμ. Ν.Κ.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΤΗΣ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ ΓΙΑ ΤΗ ΜΕΓΑΛΗ ΕΒΔΟΜΑΔΑ

Η ΜΕΓΑΛΗ ΕΒΔΟΜΑΣ ΜΕΤΑ ΕΡΜΗΝΕΙΑΣ τοῦ ἀρχιμ. Ἐπιφάνιου Θεοδωροπούλου. Ἡ ἰδιαιτερότητα τοῦ Ἐγκολπίου αὐτοῦ, πέρα ἀπό τό εὐχρηστο σχῆμα του, ἔγκειται στήν ἐπιτυχημένη ἐρμηνεῖα τῶν ἱερῶν ὑμνολογικῶν κειμένων, πού ἐτοίμασε ὁ μακαριστός Γέροντας. Πολλαπλῶς ὠφέλιμη καί κατατοπιστική εἶναι ἡ ἐκτενής εἰσαγωγή (σχῆμα 10x14, πολυτελής ἔκδοση).

Η ΑΓΙΑ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΗ ΕΒΔΟΜΑΣ, περιέχουσα πάσας τάς ἱεράς Ἀκολουθίας ἀπό τῆς Κυριακῆς τῶν Βαΐων μέχρι τῆς Κυριακῆς τοῦ Πάσχα. Ἐπιμέλεια κειμένου ὑπό πρωτ. Κων. Παπαγιάννη (σχῆμα 17x24, πολυτελής ἔκδοση).

ΟΜΙΛΙΑ ΤΗΣ «ΦΩΝΗΣ ΚΥΡΙΟΥ»: 1) Κάθε Σάββατο καί ὥρα 6.00 μ.μ. γίνεται τό κήρυγμα τῆς «Φωνῆς Κυρίου», στόν Ἱ. Ναό Ἁγίας Εἰρήνης (ὁδ. Αἰόλου) Ἀθήνα. Προηγείται ἡ Ἀκολουθία τοῦ Ἑσπερινοῦ, στήν ὁποία περιστασιακῶς θά χοροστατεῖ ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος καί θά ὀμιλεῖ. 2) Κάθε Δευτέρα καί ὥρα 4.30 μ.μ. γίνεται τό κήρυγμα τῆς «Φωνῆς Κυρίου» στόν Ἱ. Προσκυνηματικό Ναό Ἁγίας Βαρβάρας στόν ὁμώνυμο Δῆμο Ἀτικῆς. Προηγείται ἡ Παράκληση τῆς Ἁγίας καί ὀμιλεῖ ἕνας ἀπό τούς Ἐφημερίους τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ.

«ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ», ἔβδομαδιαῖο φύλλο ὀρθοδόξου πίστεως καί ζωῆς τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἰαοῦ 1, 115 21 Ἀθήνα. Ἐκδότης - Διευθυντής· Ἐπίσκοπος Φαναρίου Ἀγαθάγγελος. Σύνταξη, τηλ. 210.7272.331. Διευκρίφωση, τηλ. 210.7272.388. Ὑπό τῶν ἱερῶν ναῶν διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

'Η «ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ» σ' ὅλο τόν κόσμο μέσω Διαδικτύου: www.apostoliki-diakonia.gr